

မိမိတို့အား

တစ်ရွာလုံးက
သိကုန်ပြီ

ကျေးလက်ပျော်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ကျေးလက်ပျော် လုံးချင်းဝတ္ထု

* တောသားတောင် ဝါမဆုံးပါဘု

တစ်ရွာလုံးက သိကုန်ပြီ။

* လူ့သတင်း

လူချင်းသာဆောင်ပေရဲ့

သူပြောင်းလျှင် ခေါင်ကွန်လို့

ကြောင်ဝံ့တဲ့ သည် လောက

ဟာသီထွေလီ။

* ရယ်သူလျှင် အသက်ရှည်ဆေးရယ်မို့

ရေးထုတ်ခဲ့ အစီရီ

ပျော်စေမည် ရည်ရွယ်ပြီး။

* အတွေးကွက်ဖော်

ကျေးလက်ပျော် ဟောသည် ဇာတ်ကိုဖြင့်

ဖတ်ရှုသူ ဘဝင်ချမ်းလို့

လန်းစေသတည်း။

မြို့မေတ္တာခံယူမယ့်
ကိုရွှေတေသား

"ဩ...

မင်းတို့ က ဒီလိုလား

ငါ့အပေါ်ချည်း

အပြစ်ပုံချရသလား

မင်းတို့ သား ငပု

ကပျက်ကချော်နဲ့

ငါ... ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ်သောက်တတ်တာကို

လှောင်တာကို

ထည့်တွက်တော့ဘူးပေါ့"

ရောင်ခြည်တစ်ထောင်၊ အလင်းဆောင်လျက်

အမှောင်ပြယ်ဝေး၊

ရှောင်ဖယ်ပြေးသည့်

တံတေးမြို့နယ်၊ သာမျိုးကြွယ်ရာ

ပိတ်စွယ်ဂါမ၊ ရွာဌာနတွင်

ထွန်းပတောက်ကြွား

လယ်သမားကြီး ဖြစ်တော်မူသော

အလှူဒါယကာ ကျွန်တော် ကိုရွှေညာနှင့်

သေမကွာ ရှင်အတူ ဘဝင်ဆူအောင်လှပါတဲ့

အလှူဒါယကာမ ကျွန်မ မထွားအိတို့ မှ

စိတ်သန္တန်အရ အတိတ်ကံလှစွာဖြင့်

ဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်ရပါသည် ။

‘အဟမ်း... အဟမ်း... အဟမ်း... ဟမ်း၊ ဘယ်နှယ့်တုန်း မောင်ရွှေညာ၊ ငါ စီပေးတဲ့ စာ ဘယ်နှယ့်လဲဟေ့၊ ကြိုက်ရဲ့ လား၊ ခိုက်ရဲ့ လား’

ဝိတ်စွယ်ကျေးရွာတစ်ရွာလုံး၌ အလှူတော်မင်္ဂလာ၊ မသာအသုဘ ကိစ္စရပ်များ ၌ ကျင်းပပြုလုပ်သည့် ပွဲအနေအထားပေါ် လိုက်လျောညီထွေလှစွာ ကဗျာသီစာစီကုံးပေးလေ့ရှိသည့် ဘကြီးမိုးက ၎င်း၏ နှုတ်ခမ်းမွေးကျင်စွယ်တို့ အား လက်ညှိုးလက်မတို့ ဖြင့် အသာဆွဲချရင်း အဖြေစကားကို ငုံ့လင့်နေလေသည် ။

‘ဟာ... ဘယ်နှယ့်မေးလိုက်တာလဲ ဘကြီးမိုးရာ၊ ကောင်းချက်ကတော့ ဒေါင်းဘယက်လိုပါပဲလားဗျာ’

‘အာ... ဟ၊ မင်းကလည်း အလာသားပါပဲကလား၊ ကြိုက်ပြီဆိုရင် ရှေ့ဆက်မယ်ဟေ့၊ ဟေ့ကောင် ငပု၊ ဆက်ပြီးတော့ လိုက်ရေးစမ်း၊ လက်ရေးရှင်းပါလေ့စေနော်’

‘စိတ်ချပါ ဘကြီးမိုးရဲ့ ၊ ရွာဦးကျောင်းမှာ လက်ရေးအလှဆုံး

ကျောင်းသားဆိုလို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ ဆရာတော်ကြီး
ရဲ့ ငှက်ပျော်သီးဆုချခြင်းခံရတာဆိုလို့ ဘယ်သူတွေရှိတာ မှတ်လို့ လဲ၊
ကျွန်တော်မျိုး မောင်မောင်ပုခင်ဗျ၊ မောင်မောင်ပု’

‘အေးပါကွာ၊ အရေးထဲ မျက်နှာသာပေး ရွှေရေးပန်းကန်တက် နေပြ
န်ပါပြီ၊ အင်း... ဆက်ကြရအောင်၊ ဆက်လိုက်ကြရအောင်’

အိမ်ဦးခန်းမှာ တော့ နှုတ်ခမ်းမွေးကျင်စွယ်နှင့် ဘကြီးမိုးသည် အခ
န့်သား။ သူနံဘေးမှာ တော့ အလှူဒါယကာ ကိုရွှေညာ၊ အလှူဒါယိကာ
မ မထွားအိ။ ၎င်းတို့ ၏ သားကြီးဩရသဖြစ်သူ မောင်မောင်လှနှင့်
ဘကြီးမိုးပါးစပ်နှင့် စာစီသမျှကို လိုက်လံရေးသားမည့် မောင်မောင်ပုတို့
မှာ ဝိုင်းရံလျက်သား။

‘အဟမ်း... အဟမ်း... ဟမ်း... ကိုင်း... လိုက်ရေး၊ လိုက်ရေး’

နှုတ်စွမ်းမွေးကျင်စွယ်ကို လက်ဖြင့်သပ်ချရင်း ဘကြီးမိုး၏ မျက်လုံး
အစုံသည် သိကြားမင်းစိုးစံရာ တာဝတိံသာကို ပင့်တင်လိုက်သည် ။

‘အကြောင်းခြင်းရာ ဖြစ်စဉ်မှာ ကား...

ကျွန်တော် အလှူဒါယကာ ကိုရွှေညာနှင့် အလှူဒါယိကာမ မထွား
အိတို့ သည်

သံသရာညွတ်၊ ဆင်းရဲဝဋ်မှ

ကင်းလွတ်ရာအမှန်...

သေခြင်းမရဏ၊ ကွေကွင်းရမည့်

ဘဂဝါဆောင်ကြဌာန်း၊ အမတာ သောင်စခန်းရှိ

မြတ်နိဗ္ဗာသသည့် စခန်းဆီသို့...

မှန်းဆရွယ်စူး၊ ဆုမြတ်ထူးအား

နှစ်ဦးတူယှဉ်၊ ပန်သဆင်လျက်

သဘင်ပွဲချီ၊ အလှူမင်္ဂလာပွဲကြီးကို

ထမင်းရည်ချောင်းစီး မောင်းတီး၍ လှူပါမည်။

ကျွဲတွေဖေကျောင်း...

လှည်းနေလှေအောင်း... မြင်းစောင်းမကျန်ပါ ခင်ဗျား။

သို့ဖြစ်ပါ၍

ပမာတင်စား သိလဝံစားအသွင်

မိုးတွင်းပိုင်းမခြား ကိုးသီချိုင်းဓားအသွင်

အကြွေးမယှဉ်၊ ဖားမကင်

အစဉ်ထက်မြ၊ သားကြီးမောင်မောင်လှနှင့်

သွယ်လျမျက်ရှု သားငယ်မောင်မောင်ပုတို့ အား

တရားသခင်၊ ဘုရားရှင် အမှူးပြုလျက်

အထူးဂါရဝ ဦးနှိမ်ချကာ အဲ... အဲ...'

ဘကြီးမိုးတစ်ယောက် စာစီ၍ ကောင်းကောင်း နှင့် စာစီနေရာမှ ရှေ့ဆက်ရန် ထစ်ငေါ့နေလေရာ ဘကြီးမိုးအပေါ် အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေသော မောင်မောင်ပု ကောက်ကာငင်ကာဖြင့် ဝင်နှက်လိုက်၏။

‘ဦးနှိမ်ချကာ ဘီလူးပုဆိန်မလာ၊ မူးချိန်ကျသဗျာ’

အသက်အရွယ် ရလာခဲ့သော်ငြား၊ ခွက်ပုန်းတွယ်လေ့တွယ်ထရှိသော ဘကြီးမိုးခမျာ ရှက်စိတ်နှင့် အတူ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်ပြီး အ

နီးရှိ ကြေးကွမ်းအစ်နှင့် မောင်မောင်ပုအား ကောက်ထု လိုက်လေ၏။

‘ဝှပ်’

‘အောင်မလေး... ပေါက်ပါပြီဗျ’

‘ဟယ်... သွေးတွေ၊ သွေးတွေ’

ခြေမြန်လက်မြန်ရှိလှသော ဘကြီးမိုးကြောင့် ဗလွတ်ရွတ်တလုပ်သော မောင်ရင်လောင်းလျာ မောင်မောင်ပုခမျာ ချိုစောင်းပေါက်သွားခဲ့ပေပြီ။ အလှူဒါယကာ အလှူဒါယိကာမ မထွားအိတို့ လည်း ၎င်းတို့ ၏ ရင်နှစ်သည်းချာ သာမဏေလောင်းလျာ သားငယ်လေးအတွက် ဒေါသတွေထောင်းခနဲပေါ်ထွက်ကာ ဘကြီးမိုးအား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလိုကြကုန်၏။

‘ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ဘကြီးမိုးရဲ့ ၊ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းမစာဗျာ’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ တော်၊ အကြင်နာတရားလုံးလုံးကို မရှိဘူး’

‘ဪ... မင်းတို့ က ဒီလိုလား၊ ငါ့အပေါ်ချည်း အပြစ်ပုံချရသလား၊ မင်းတို့ သားငယ်၊ ကပျက်ကချော်နဲ့ ငါဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ်အောင် သောက်တတ်တာကို လှောင်တာကျ ထည့်မတွက်တော့ဘူးပေါ့’

‘ဟာ... ဒါကတော့ ကလေးပဲဗျာ၊ ကလေးရဲ့ အမိုက်အမဲကို လူကြီးအနေနဲ့ ဗွေမယူဘဲ ခွင့်လွှတ်သင့်တာပေါ့’

‘တော်စမ်းကွာ၊ ကလေးလည်း ကလေးအလျောက် လူကြီးမိဘ ဆရာသမားတွေအပေါ် ဂါရဝေါစ နီဝါတောစတော့ ရှိရမှာ ပေါ့၊ တော်ပြီကွာ၊ တော်ပြီ၊ မင်းတို့ ရဲ့ အလှူဖိတ်စာ မင်းတို့ ဘာသာ မင်းတို့ ရေးပေတော့၊ ကိုင်း... ငါသွားပြီ’

‘ရပါသဗျာ၊ ရပျံ၊ ရပျံ၊ ငကန်းသေ ငစွေလာလိမ့်မပေါ့၊ ကြွ... ကြွ...’

‘တောက်... ငါကွာ’

ဘကြီးမိုးအဖို့ ဒေါသကို အတင်းကာရော ကြိတ်မှိတ်မျိုချကာ ထွက်
သာလာခဲ့ရသည်။ စိတ်ထဲမှာ တော့ မကျေလည်။

‘ငကန်းသေ ငစွေ လာလိမ့်မပေါ့’တဲ့ ။

သည် စကားလုံးက ဘကြီးမိုးအတွက် နာလိုခံခက်စေပါတိ။

ဘကြောင့် ဆို ဘကြီးမိုး၏ ဘယ်မျက်လုံးတစ်ဖက်က ရေတိမ်စွဲပြီး
ဘာမှ မြင်ရခြင်း မရှိပါဘဲကလား။
